

τὴν πρέπουσαν Ἐμφασιν. Πλὴν οὐδὲ ὁ Ὅμηρος διὰ τὴν Ἀνάγκην τῶν Μέτρων ἐδείχθη ἐλάσσων τοῦ δέοντος, καὶ ταπεινότερος, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ κατὰ τὴν Ἐμφασιν, καὶ κατὰ τὸ ὕψος ἐφάνη σοφώτερος· καὶ εὐδοξότερον εἶναι τὸ Ἔργον, καὶ μεγαλοπρεπέστερον, ὅταν κατορθοῦται χωρὶς Ἐλλείψεως. Λοιπὸν εἰς τὴν Ποίησιν τούτου τοῦ Εἴδους οἱ Στίχοι, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γινόμενοι ἀρμόζουσι προσφωῶς· ἐπειδὴ Διηγηματικὴ Μίμησις, ἢ ἢ θέλει ἐκφρασθῆ ἢ διὰ πολλῶν Εἰδῶν Πολιτικῶν Στίχων, ἢ δὲ ἄλλου τινὸς παρὰ τούτου, ἢ θέλει φανῆ πάντῃ ἀπρεπῆς, καὶ Οὐτιδανή· διότι τοῦτο τὸ Εἶδος ἀναλογεῖ μὲ τὸ Ἡρωϊκὸν τῶν Ἐμμέτρων, καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Διάλεκτον εἶναι τὸ Στασιμώτατον, καὶ Ὀγκοδέστατον, καὶ ἡμπορεῖ νὰ δεχθῆ ἐξαιρέτως καὶ Μεταφορὰς, καὶ πᾶν τὸ τροπικόν, καὶ ξενικόν τῆς Λέξεως, καθὼς εἰς τὴν Ποίησιν ἀπαιτεῖται.

Διάθεσις Ποιήσεως.

Καὶ ὡς ἐκ μέρους μὲν τοῦ Λόγου οὕτως ἡ Ποίησις διὰ Στίχου πρέπει νὰ ἐκ φράζηται· ὡς ἐκ μέρους δὲ τοῦ Ποιητικοῦ Προσώπου, καὶ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον πρέπει νὰ διατιθῆται. Ὁ Ποιητὴς ἐπειδὴ κάμνει Μίμησιν κατὰ τὸν μικτὸν τρόπον τοῦ Λέγειν, καθὼς Μιμητὴς, ἐξ ἑαυτοῦ ὀλίγα τινα πρέπει νὰ λέγῃ, τὸ δὲ περισσότερον τοῦ Λόγου, νὰ τὸ ἀποδίδῃ εἰς τὰ Πρόσωπα, τῶν ὁποίων κάμνει τὴν Μίμησιν, καθὼς κάμνει καὶ ὁ Ὅμηρος, ὁ ὁποῖος ἀρ' οὐ προσιμᾶσθαι ὀλίγα τινα ἐξ ἑαυτοῦ, εὐθὺς εἰσάγει Πρόσωπόν τι, καὶ κάμνει νὰ ὁμιλῇ ἐκεῖνο κατὰ τὸ οἰκτεῖον ἦθος του. Ὅσοι δὲ τῶν Ποιητῶν αὐτοὶ δι' ἑλίου ἀγωνίζονται εἰς τὴν Ποίησιν, καὶ πάντα ἐκ τοῦ ἰδίου των Προσώπου καὶ διηγοῦνται, καὶ λέγουσιν, ὁμοίως καὶ ὅσοι μιμοῦνται ὀλίγα, καὶ ὀλιγάκις, οἱ τοιοῦτοι πολὺ ἐλλείπουσιν ἀπὸ

τὸ πρέπον τῆς Ποιήσεως· διότι αὐτὴ ἐπαγγέλλεται νὰ εἶναι κυρίως Μίμησις.

Καὶ εἰς μὲν τὸν ἔντεχνον Τύπον τῆς Ποιήσεως τοιαῦτα τινα Παρατηρήματα θεωροῦνται, καθὼς καὶ Ὅμηρος ὁ πρῶτος Διδάσκαλος αὐτοῦ τοῦ Εἴδους ἄφησε τὰ Παραδείγματα, καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν ἄριστοι Ποιηταὶ ὡς ἄριστα τὰ ἐμιμήθησαν. Ὅσοι δὲ τῶν Ποιητῶν βούλονται νὰ εὐδοκίμησωσι, καὶ νὰ μεθέξωσι τῆς ἐκεῖνων Εὐκλείας πρέπει καὶ ἐκ τῶν εἰρημίων νὰ ὠφελῶνται, καὶ οὐχ ἥττον νὰ ἐπιμένωσιν εἰς τὴν συνεχῆ καὶ προσεκτικὴν Μελέτην, καὶ Μίμησιν τῶν Ποιημάτων τοῦ Ὀμήρου, καὶ τῶν λοιπῶν Ἐγκρίτων Ποιητῶν, καὶ ὡς ἐκ Πρωτοτύπου νὰ κάμνωσι καὶ τὰ ἴδια των Ἀντίτυπα, ὅσον τὸ δυνατόν ὁμοίωτερα.

Ποιήματα ἀναγόμενα εἰς τὸ Εἶδος τῆς Ποιήσεως.

Παρὰ δὲ τὸν ῥηθέντα Τύπον τῆς Ποιήσεως ἀνάγονται εἰς τὸ Εἶδος τῆς κατὰ δευτέρον τινα Λόγου εἶτι καὶ ὅσα Ποιήματα κατὰ Πλάτος ἐκτεθειμένα περιέχουσι Διήγησιν τινα Μυθικὴν, ἢ Ἰσορικὴν, καὶ Περιγραφὴν, ἢ Νουθεσίαν Ἠθικὴν, ἢ Διδακαλίαν τινὸς Ὑποθέσεως, ἢ τι τοιοῦτου, καὶ μετέχουσι τινῶν ἐκ τῶν εἰς τὴν Ποίησιν ἐπιζητούμενων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, τὰ μὲν δηλαδὴ τοῦ Μύθου, καὶ τῆς Ἐκτάσεως, τὰ δὲ τῆς Λέξεως, τὰ δὲ τῆς Στιχομετρίας, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου. Πάντα τὰ τοιαῦτα ἴδιον Εἶδος διὸν ἔχουσι, καὶ ἀνάγονται εἰς τὴν Ποίησιν, πλὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶναι Ἀήθη. Καὶ ἐκ τῶν κατὰ δευτέρου Λόγου ἀναγομένων εἰς τὸ Εἶδος τῆς Ποιήσεως εἶναι Ἡρώδου τὰ, Ἔργα καὶ Ἡμέραι· ἢ Ἀσπίς τοῦ Ἡρακλείους· Ἀπολλωνίου τὰ Ἀρροναυτικὰ· Ἀράτου